

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดจันทบุรี โดยวัตถุประสงค์การวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ข้อ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนที่ส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรี 2) เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรี ในส่วนของรายการสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะมีรายละเอียด ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนที่ส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรี จำแนกตามประเภทของการเรียนรู้ 3 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ 1 ผู้เรียนรู้ทางสายตา (Visual learner) ซึ่งเป็นพวกที่เรียนรู้ได้ดีถ้าเรียนจากรูปภาพแผนภูมิ แผนผัง หรือจากเนื้อหาที่เขียนเป็นเรื่องราว พบว่า ครูผู้สอนได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้สื่อการสอนที่เป็นรูปภาพ แผนผัง สไลด์ VDO และแบบจำลองและวีดิทัศน์ เพราะคนกลุ่มนี้จะสามารถจินตนาการและวาดภาพในความคิดได้ดี โดยจะเน้นให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ จากการสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นแบบจำลองและวีดิทัศน์ หรือรูปภาพ และครูอธิบายเนื้อหาเพิ่มเติม

ประเภทที่ 2 ผู้เรียนรู้ทางโสตประสาท (Auditory learner) เป็นพวกที่เรียนรู้ได้ดีที่สุดถ้าได้ฟังหรือได้พูด พบว่า ครูผู้สอนได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยจัดการเรียนรู้แบบการอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน โดยกระบวนการจัดการเรียนรู้เริ่มจากครูผู้สอนกำหนดหัวข้อหรือประเด็นปัญหาเพื่อกระตุ้นความสนใจ อธิบาย เล่าเรื่องเชื่อมโยงกับเนื้อหากับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน จากนั้นร่วมกันอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ และขยายความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ประเภทที่ 3 ผู้เรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก (Kinesthetic learner) เป็นพวกที่เรียนโดยผ่านการรับรู้ทางความรู้สึก การเคลื่อนไหว และร่างกาย จึงสามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีหากได้มีการสัมผัสและเกิดความรู้สึกที่ติดต่อกับสิ่งที่เรียน พบว่า ครูผู้สอนได้ออกแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้การทดลอง การลงมือทำและกิจกรรมกลุ่มซึ่งจะเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจในเนื้อหาด้วยการใช้ทักษะลงมือปฏิบัติ ผลที่เกิดขึ้นจากการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนได้เรียนรู้ทั้งกระบวนการการสอนแบบเนื้อหาและได้ลงมือปฏิบัติ มีการสอดแทรกความรู้กระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนการสอนพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นหาความรู้ด้วยตนเอง

ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรี จำนวน 398 คน ซึ่งแบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น 3 รูปแบบหลัก ได้แก่ รูปแบบ ก ผู้เรียนรู้ทางสายตา (Visual learner) รูปแบบ ข ผู้เรียนรู้ทางโสตประสาท (Auditory learner) และ รูปแบบ ค ผู้เรียนรู้

ทางร่างกายและความรู้สึก (Kinesthetic learner) พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดจันทบุรี มีรูปแบบการเรียนรู้ทางโสตประสาทมากที่สุด จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 48.84 รองลงมา คือ มีรูปแบบการเรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.99 และมีรูปแบบการเรียนรู้ทางสายตาจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 15.17

อภิปรายผล

ในส่วนของผลการอภิปรายผล ผู้วิจัยทำการอภิปรายตามข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัย ซึ่งสามารถที่จะแบ่งได้ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การศึกษาสภาพปัจจุบันการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนที่ส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรี และ 2) การศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรี

ประเด็นที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบันการจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนที่ส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรี จำแนกตามประเภทของการเรียนรู้ ได้แก่ ประเภทที่ 1 ผู้เรียนรู้ทางสายตา (Visual learner) ซึ่งเป็นพวกที่เรียนรู้ได้ดีถ้าเรียนจากรูปภาพ แผนภูมิ แผนผัง หรือจากเนื้อหาที่เขียนเป็นเรื่องราว ประเภทที่ 2 ผู้เรียนรู้ทางโสตประสาท (Auditory learner) เป็นพวกที่เรียนรู้ได้ดีที่สุดถ้าได้ฟังหรือได้พูด ประเภทที่ 3 ผู้เรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก (Kinesthetic learner) เป็นพวกที่เรียนโดยผ่านการรับรู้ทางความรู้สึก การเคลื่อนไหว และร่างกาย จึงสามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีหากได้มีการสัมผัสและเกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน

กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ความแตกต่างระหว่างบุคคลส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการของตนเอง อันเกิดจากสภาวะแวดล้อม บุคลิกภาพ อารมณ์และสังคมของแต่ละบุคคล สิ่งที่ผู้เรียนได้รับการถ่ายทอดอย่างเป็นระบบ เป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่องทั้งในห้องเรียนและในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการในการเรียนรู้ของตนเอง

จากการศึกษาความสำคัญของ รูปแบบการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนเข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน มีกระบวนการรับรู้ กระบวนการคิด ประสบการณ์เดิม พฤติกรรม บุคลิกลักษณะรวมทั้งบริบทและสภาพแวดล้อมไม่เหมือนกัน ความเข้าใจนี้จะช่วยให้ผู้สอนเข้าใจ ผู้เรียน เข้าใจพฤติกรรมและปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้เห็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้และการแก้ปัญหาการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน ส่งผลให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่พัฒนาขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2551 : 29) ได้สรุปความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ไว้ดังนี้ 1) การที่ผู้สอนตระหนักถึงธรรมชาติที่แตกต่างกันของผู้เรียน เข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน อันเนื่องมาจากการมีกระบวนการรับรู้ กระบวนการคิด ประสบการณ์เดิม พฤติกรรม บุคลิกลักษณะ รวมทั้งบริบทและสภาพแวดล้อมไม่เหมือนกัน ความเข้าใจนี้จะช่วยให้ผู้สอน เข้าใจผู้เรียน เข้าใจพฤติกรรมและปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ทำให้เห็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้และการแก้ปัญหาการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน 2) การจัดให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยวิธีการที่ชอบหรือถนัด เหมาะสมกับธรรมชาติของตน สามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น รวดเร็วขึ้น ใช้เวลาน้อยลง มีสมาธิในการเรียนมากขึ้น มีความสุข ในการเรียนรู้ มีความวิตกกังวลน้อยลง เข้าใจและจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้มากขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเอง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย ในทางตรงกัน

ข้ามหากผู้เรียนจำเป็นต้องใช้วิธีการเรียนรู้ที่ตน ไม่ชอบ ไม่ถนัด อาจเกิดปัญหาและความยุ่งยากในการเรียนรู้ตามมา เช่น การไม่เข้าใจบทเรียน จดจำ สิ่งที่ไม่ได้ ประสบกับความเหนื่อยยากกว่าจะประสบความสำเร็จ เรียนรู้ได้ช้า พัฒนาตนเองได้ ไม่เต็มศักยภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมเอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้วิธีการที่ช่วยให้ตนเรียนรู้ได้ดีที่สุด นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุดแล้วยังเป็นการช่วยป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาการเรียนรู้อีกจำนวนมาก

3) ความเข้าใจในลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน ช่วยให้ผู้สอนเห็นจุดด้อยของผู้เรียนแต่ละคนทำให้สามารถแก้ปัญหาการเรียนรู้และช่วยเหลือผู้เรียนแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม เช่น ผู้เรียนที่มีปัญหาทางด้านการมองเห็น (Visual learning) ผู้สอนควรฝึกเรื่องการอ่าน ฝึกการหาคำสำคัญ (Key word) การทำผังความคิด (Mapping) และการทำบันทึกย่อ การที่ผู้สอนให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ในการจัดจุดอ่อนของผู้เรียนตั้งแต่ต้น นอกจากจะช่วยป้องกันไม่ให้เป็นปัญหาใหญ่ในภายหลังแล้ว ยังส่งผลต่อการเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ อีกด้วย

4) ผู้สอนมีลีลาการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งผลกระทบต่อลีลาการสอนด้วย ผู้สอนชอบเรียนด้วยวิธีใดก็มักจะใช้ให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยวิธีนั้น ดังนั้นผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้เกี่ยวกับผู้สอนจึงได้รับประโยชน์เต็มที่ แต่ผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากลีลาการสอนซึ่งสะท้อนลีลาการเรียนรู้ของผู้สอนเป็นลีลาการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่ชอบ ผู้เรียนกลุ่มนั้นก็เสียเปรียบและเสียประโยชน์ ดังนั้นการที่ผู้สอนตระหนักถึงความแตกต่างของลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนและปรับการสอนของตนให้ตอบสนองต่อลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน จึงเป็นการช่วยพัฒนาผู้เรียนอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน

5) การที่ผู้เรียนได้ทราบว่าตนเองเรียนรู้ได้ดีแบบใด อะไรเป็นจุดเด่น อะไรเป็นจุดอ่อนของตนเองก็จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเตรียมตัวในการเรียนรู้หรือดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดี เช่น ถ้ารู้ว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่ถนัดการใช้สมองซีกขวา ก็ควรที่จะเตรียมตัวอ่านเรื่องที่จะเรียนมาล่วงหน้าเพื่อเวลาเรียนจะได้สามารถวิเคราะห์รายละเอียดได้ดีขึ้น หรือหากรู้ว่าตนเรียนได้ดีด้วยวิธีใดก็สามารถปรึกษาผู้สอนขอปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับตนได้

ผู้สอนทุกคนล้วนทราบกันดีว่าผู้เรียนแต่ละคนที่เราสอนล้วนมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลิกนิสัย ความชื่นชอบ ความคิด ทักษะ ทักษะ ความไวต่อการเรียนรู้ หรือแม้แต่วิธีการเรียนรู้ที่พวกเขาถนัดก็ล้วนแตกต่างกัน ผู้เรียนบางคนอาจจะต้องทำให้เห็นเนื้อหาเป็นภาพ ถึงจะเข้าใจมากที่สุด ผู้เรียนบางคนอาจจะต้องฟังหรือพูดถึงจะเข้าใจมากที่สุด ผู้เรียนบางคนอาจจะต้องเขียนบันทึกหรืออ่านถึงจะเข้าใจมากที่สุด ผู้เรียนบางคนอาจจะต้องลงมือทำด้วยตัวเองถึงจะเข้าใจมากที่สุด ซึ่งหากผู้สอนสามารถวางแผนและปรับกระบวนการเรียนรู้ให้เข้ากับวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกันนี้ให้กับผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม จะทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีความเข้าใจและจดจำในเนื้อหาวิชาการที่เราต้องการให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากขึ้นอย่างแน่นอน

ประเด็นที่ 2 การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดจันทบุรีนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดจันทบุรี มีรูปแบบการเรียนรู้ทางโสตประสาทมากที่สุด จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 48.84 รองลงมา คือ มีรูปแบบการเรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.99 และมีรูปแบบการเรียนรู้ทางสายตาจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 15.17 แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ 3 ประเภทหลักของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดจันทบุรี ซึ่งเป็นการพิจารณาจัดกลุ่มอย่างคร่าว ๆ

ว่านักเรียนแต่ละคนถนัดเรียนรู้ในรูปแบบใด แต่ตามสภาพการณ์จริงการนำผลการวิจัยไปใช้งานย่อมขาดความยืดหยุ่น เพราะว่าการจัดชั้นเรียนในปัจจุบันมีความเป็นไปได้น้อยมากที่จะจัดนักเรียนเป็น 3 กลุ่มตามทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งในแต่ละโรงเรียนก็จะมีนักเรียนในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ปะปนกันไม่สามารถระบุโคเวตารูปแบบการเรียนรู้ได้ ดังนั้นเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในเชิงปฏิบัติ ผู้วิจัยจึงจำแนกรูปแบบการเรียนรู้เป็น 6 กลุ่มย่อย ซึ่งพิจารณาจากความสัมพันธ์ลำดับความถนัดการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน มีรูปแบบการเรียนรู้ในกลุ่มผู้เรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก ซึ่งก็พอเรียนรู้ได้จากทางโสตประสาท แต่ไม่ค่อยถนัดเรียนรู้ทางสายตา (ค ข ก) มากที่สุด จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 28.02 รองลงมา คือ กลุ่มที่เรียนรู้จากทางโสตประสาท ซึ่งก็พอเรียนรู้ได้จากทางร่างกายและความรู้สึก แต่ไม่ค่อยถนัดเรียนรู้ทางสายตา (ข ค ก) คิดเป็นร้อยละ 26.74 และกลุ่มที่เรียนรู้จากทางโสตประสาท ซึ่งก็พอเรียนรู้ได้จากทางสายตา แต่ไม่ค่อยถนัดจากการเรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก (ข ก ค) คิดเป็นร้อยละ 22.11 ส่วนกลุ่มที่ถนัดเรียนรู้จากทางสายตา ซึ่งก็พอเรียนรู้ได้จากทางโสตประสาท แต่ไม่ค่อยถนัดจากการเรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก (ก ข ค) มีจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.46 ซึ่งสอดคล้องกับ ไทล์สตัน (Tileston, 2005 : 60) นักจิตวิทยาที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ของมนุษย์ (Learning style) พบว่า มนุษย์สามารถรับข้อมูลโดยผ่านเส้นทางการรับรู้ได้ 3 ทาง คือ 1) การรับรู้ทางสายตาโดยการมองเห็น (Visual preceptors) การรับรู้ทางโสตประสาทโดยการได้ยิน (Auditory preceptors) และการรับรู้ทางร่างกายโดยการเคลื่อนไหวและการรู้สึก (Kinesthetic preceptors) ซึ่งสามารถนำมาจัดเป็นรูปแบบการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ได้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

ประเภทที่ 1 ผู้เรียนรู้ทางสายตา (Visual learner) เป็นพวกที่เรียนรู้ได้ดีถ้าเรียนจากรูปภาพ แผนภูมิ แผนผัง หรือจากเนื้อหาที่เขียนเป็นเรื่องราว เวลาจะนึกถึงเหตุการณ์ใด ก็จะมีนึกถึงภาพเหมือนกับเวลาที่ดูภาพยนตร์ คือ มองเห็นเป็นภาพที่สามารถเคลื่อนไหวบนจอฉายหนังได้ เนื่องจากระบบเก็บความจำได้จัดเก็บสิ่งที่เรียนไว้เป็นภาพ ลักษณะของคำพูดที่คนกลุ่มนี้ชอบใช้ เช่น “ฉันเห็น” หรือ “ฉันเห็นเป็นภาพ” ผู้เรียนรู้ได้ดีทางสายตาควรเลือกเรียนทางด้านสถาปัตยกรรม หรือด้านการออกแบบ อาชีพที่สอดคล้องกับผู้เรียนรู้ได้ดีทางสายตา ได้แก่ อาชีพมัณฑนากร วิศวกร หรือแพทย์หมอฟัน เป็นต้น ผู้เรียนรู้ทางสายตา หรือ Visual Learner จะพบประมาณ 60-65 % ของประชากรทั้งหมด

ประเภทที่ 2 ผู้เรียนรู้ทางโสตประสาท (Auditory learner) เป็นพวกที่เรียนรู้ได้ดีที่สุดถ้าได้ฟังหรือได้พูด จะไม่สนใจรูปภาพ ไม่สร้างภาพ และไม่ผูกเรื่องราวในสมองเป็นภาพเหมือนพวกที่เรียนรู้ทางสายตาแต่ชอบฟังเรื่องราวซ้ำ ๆ และชอบเล่าเรื่องให้คนอื่นฟัง คุณลักษณะพิเศษของคนกลุ่มนี้ ได้แก่ การมีทักษะในการได้ยินได้ฟังที่เหนือกว่าคนอื่น ดังนั้นจึงสามารถเล่าเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดลออและรู้จักเลือกใช้คำพูด ผู้เรียนที่เป็น Auditory learner จะจดจำความรู้ได้ดีถ้าครูพูดให้ฟัง หากครูถามให้ตอบก็จะสามารถตอบได้ทันที แต่ถ้าครูมอบหมายให้ไปอ่านตำราล่วงหน้าจะจำไม่ได้ จนกว่าจะได้ยินครูอธิบายให้ฟังเวลาท่องหนังสือก็ต้องอ่านออกเสียงดัง ๆ ผู้สอนสามารถช่วยเหลือผู้เรียนกลุ่มนี้ได้โดยใช้วิธีการสอนแบบอภิปราย แต่ผู้เรียนทางโสตประสาทก็อาจถูกรบกวนจากเสียงอื่น ๆ จนทำให้เกิดความวอกแวกเสียสมาธิในการฟังได้ง่ายเช่นกัน ส่วนในด้านการคิด มักจะคิดเป็นคำพูดและชอบพูดว่า “ฉันได้ยินมาว่า ฉันได้ฟังมา เหมือนกับว่า” พวก Auditory learner จะพบ

ประมาณ 30-35 % ของประชากรทั้งหมด และมักพบในกลุ่มที่เรียนด้านดนตรี ภูมิศาสตร์หรือการเมือง ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเป็นนักดนตรี พิธีกรทางวิทยุ โทรทัศน์ นักจัดรายการเพลง นักจิตวิทยา นักการเมือง เป็นต้น

ประเภทที่ 3 ผู้เรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก (Kinesthetic learner) เป็นพวกที่เรียนโดยผ่านการรับรู้ทางความรู้สึก การเคลื่อนไหว และร่างกาย จึงสามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ดีหากได้มีการสัมผัสและเกิดความรู้สึกที่ติดต่อกับสิ่งที่เรียน เวลานั่งในห้องเรียนจะนั่งแบบอยู่ไม่สุข นั่งไม่ติดที่ไม่สนใจบทเรียนและไม่สามารถทำให้จดจ่ออยู่กับบทเรียนเป็นเวลานาน ๆ ได้ คือให้นั่งฟังมองกระดานตลอดเวลาแบบพวก Visual learner ไม่ได้ ครูสามารถสังเกตบุคลิกภาพของเด็กที่เป็น Kinesthetic learner ได้จากคำพูดที่ว่า “ฉันรู้สึกว่า...” ผู้เรียนที่เป็น Kinesthetic learner จะไม่ค่อยมีโอกาสเป็นพวก Visual learner จึงเป็นพวกกลุ่มที่มีปัญหามากหากครูผู้สอนให้ออกไปเล่าเรื่องต่าง ๆ หน้าชั้นเรียน หรือให้รายงานความรู้ที่ต้องนำมาเรียบเรียงและจัดใหม่อย่างเป็นระบบระเบียบ เพราะไม่สามารถจะทำได้ ผู้สอนที่ยังนิยมใช้วิธีสอนแบบเก่า ๆ อย่างเช่นใช้วิธีบรรยายตลอดชั่วโมงจะยิ่งทำให้เด็กเหล่านี้มีปัญหามากขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าความรู้สึกของเด็กเหล่านี้ ได้ถูกนำไปผูกโยงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะสิ่งที่เป็นปัจจุบันเท่านั้น ไม่ได้ผูกโยงกับอดีตหรือเหตุการณ์ที่ยังมาไม่ถึงในอนาคต ครูจึงควรช่วยเหลือพวก Kinesthetic learner ให้เรียนรู้ได้มากขึ้น โดยการให้แสดงออกหรือปฏิบัติจริง เช่น ให้เล่นละคร แสดงบทบาทสมมติ สาธิต ทำการทดลอง หรือให้พูดประกอบการแสดงท่าทาง พวก Kinesthetic learner จะพบในจำนวนประชากรทั้งหมดประมาณ 5-10 % เท่านั้นสาขาวิชาที่เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มนี้ ได้แก่ วิชาก่อสร้าง วิชาพลศึกษา และควรประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับงานก่อสร้างอาคารหรืองานด้านกีฬา เช่น เป็นนักกีฬา หรือประเภทที่ต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์งานที่มี การเดิน การรำ และการเคลื่อนไหว เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 นโยบายกระทรวงศึกษาธิการ ควรมีแนวทางในการที่จะส่งเสริมสนับสนุน ให้ความสำคัญกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ชัดเจนเพื่อใช้เป็นกรอบในการปฏิบัติงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

1.2 เขตพื้นที่การศึกษา ควรส่งเสริมสนับสนุนให้สถานศึกษาเห็นความสำคัญ of รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนให้ครูผู้สอนมีแผนสอนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

1.3 สถานศึกษา ควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูเห็นความสำคัญกับนักเรียนในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับความถนัดของนักเรียนส่งผลให้การเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 ครู ควรส่งเสริมสนับสนุนให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เข้าใจพฤติกรรมรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่ไม่เหมือนกัน เข้าใจปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคน ตระหนักถึงการจัดทำแผนการสอน การจัดกิจกรรมและกระบวนการเรียนการสอน ที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน

1.5 นักเรียน ควรประเมินรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อทราบและเข้าใจในความถนัดของตนเองจะสามารถนำไปสู่การเรียนรู้ที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่ตนเองในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการเรียน การใช้ชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพในอนาคต

1.6 ผู้ปกครอง ควรให้ความสำคัญกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน ส่งเสริมให้ตรงกับ ความถนัดของนักเรียนก็จะนำไปสู่การเรียนรู้ที่มีคุณภาพ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้วิจัยควรศึกษาผลที่ได้จากการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนแล้วนำไปต่อยอด เพื่อศึกษาหากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความถนัดของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นรายบุคคล

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี